

nul? Mi tette műveltté a magyar nemzetet? Ugy van! A keresztény vallás tanított meg bennünket arra is, hogy az emberek mind testvérek, akiknek békességben kell élniök, szeretniök kell egymást. Igazán keresztény, igazán művelt nép nem is szereti a békétlenséget, a vérontást, a háborút. Mindent meg kell tennünk azért, hogy most szétdarabolt hazánkat újra eggyé, a Szent István királyunk által alkotott Magyarországgá tegyük újra, de aztán békében élünk mindenkivel, nem áhítzunk más földjére, csak nekünk adják vissza a miénket, mert ez az a föld, melyen annyiszor apáink vére folyt, ez, melyhez minden szent nevet egy ezredév csatolt! S ha ezt elveszítjük, ha ezt nem igyekszünk minden erőnkkel újra azzá tenni, amivé első szent királyunk tette, akkor elfeledtük költőnk szavát, aki azt mondta:

A nagy világon e kívül nincsen számodra hely,

Aldjon, vagy verjen sors keze: itt élned, s halnod kell! (V.)

Áll a magyar!

Szózat Szent István királyhoz.

SZIVGARDISTA:

*Nézz le csak az Égből
Szent István! — Királyunk!
Kesergő szívünkkel,
Töretlen hitünkkel:
Tehozzád kiáltunk!*

*Nézd csak meg: Országod,
Tekintsed meg néped;
Keményen álljuk még:
A Múlt Ezer évet!
— S vérző szívvel védjük:
Régi dicsőséged!*

*Nem engedjük soha
Kitépni lelkünkéből:
Sem — a Te emléked;
Sem — a harcok árán
Kivivott — s megtartott
Magyar dicsőséget!*

LEVENTE:

*Áll a magyar! Büszkén, bátran,
Mint szálja a hegyormon.
Tépi vihar, töri, zuzza az ágát,
Ezer féreg furja-falja a fáját.*

*Áll hűséggel, bizakodva:
Mint a Kereszt a tornyon!
Zughat-bughat dühös szél a hegyormon.
Égfelé tör, a magasba Istenhez!
Hü maradt a viharban is az Éghez!*

Lent, a mélyben ellenségi:
 Vadállatok rághatják!
 De: gyökerét, drága fáját
 Föld alatt nem bánthatják!

S bár gyökerét vérrel-könnyel itatja,
 Koronáját: honszerelmét
 Az Egekig föltartja!
 S verheti a jég, a vihar! Hiában!
 Nem törik le! s nem csalódik.
 Soha, soha: fiában!

Szétszaggatja viharfelhőt fölötte;
 S elüzi a rablócsordát körötte.
 — Rásült a nap, a szabadság sugára,
 S visszatér a boldog béke,
 Ezer Évünk legszebb éve,
 Visszatér még Szent Istvánnak Honóra!

ELEMISTA:

Alt a magyar, mint a szálfa,
 Büszkén áll a hegyormon,
 Bizva ál! és rendületlen,
 Mint a Kereszt a tornyon!
 Bizva-bizik az Istenben
 S magában,
 Nem csalt ő még
 Senkit sem meg: szavában!
 Az Istennek igazsága vezet
 S hősi fáját, szentelt multját szereti!

GIMNAZISTA (nagy diák):

Kereszt volt ő ezredéve
 A tudásnak templomán,
 Szálfa gyanánt állott őrt a
 Honvédelem hegyormán!
 Alljunk most is bátran, bizva Istenben!
 Nem is fogunk csalatkozni: hitünkben!

Visszajön a Magyar Béke,
 Fehér galamb,
 Ezer Évünk legszebb éve!
 Visszaadja az Isten.
 Szent Királyunk, szólj mellettünk!
 Boldoguljon bus Nemzetünk!
 Viruljon ránk szent szabadság!
 Az Ég — Erted, Szent Királyunk —
 Minket erre segítsen!

Amen.

Jártas Róza.